

Lázár Ervin

NEKROLÓG JANIKOVSZKY ÉVA EMLÉKÉRE

MEGJELENT:

Magyar Nemzet - Kultúra rovat
2003.07.16.

Janikovszky Éva halálára

Az író persze megmarad. Meseországban is, a magyar irodalomban is, meg az olvasók szívében is. De a varázslatos ember hiánya pótolhatatlan. Nekem meg különösen, hiszen hozzá kapcsolódik írói indulásom. Negyven évvel ezelőtt, mint tökéletesen ismeretlen ifjú, ráadásul vidéki írójelölt a Móra kiadónak küldtem el első meseregényemet. Kétségek és reménykedések közepette, járatlanul az irodalmi élet útvesztőiben, gyanakodva a pesti könyvkiadó munkatársainak elfogulatlanságára. Nagy szerencsémre az ő kezébe került a kézirat, első levele elfújta a gyanakvást, bizalmatlanságot. Nemsokára személyesen is megismerkedtünk, sugárzó humora, segítőkészsége, szeretete életre szóló útravalót adott. Ráadásul saját könyveinek zseniális illusztrátorával, Réber Lászlóval rajzoltatott a könyvemhez, megajándékozva ezzel egy olyan inspiráló alkotói kapcsolattal, amely átsugározta elkövetkező műveimet is. Mert nem volt benne még az árnyéka sem az írói féltékenységnek, tiszta szívből örült mások sikereinek. Tanúja lehettem, hogy az enyémen kívül hány írói pálya elindításában bábáskodott és milyen sokat köszönhet neki a magyar gyermekirodalom.

Persze nevetséges írói féltékenységről beszélni, amikor tudvalévő, hogy irodalmi tevékenysége szinte egyedülálló volt a magyar irodalomban. Megteremtette a saját utánozhatatlan műfaját, amelyben a könnyed csevegés mögött ott rejlettek a lélek mélységei, amelyben hétköznapi apróságokból rakta össze a nagy egészet, fölillantva a dolgok színét-visszáját, olyasféléképpen, hogy a gyermek is és a felnőtt is élvezettel olvasta.

Utolsó rádiós és televíziós nyilatkozataiból már érezni lehetett, tudja, hogy a súlyos betegséggel vívott küzdelemben alulmarad. S aki eddig csak szeretetteli humorát, derűt sugárzó lényét ismerte, most láthatta, hogy ebben a törékeny asszonyban milyen nagy erő lakott. Nagyon remélem, hogy szenvedései elviselését valamennyire

megkönnyítette az élete utolsó évében megkapott, régen kiérdemelt Kossuth-díj és olvasói feléje áradó szeretete.

Meseország nem lett szegényebb, de nekünk, akik ismertük és szerettük, üresebb lett a világ.